

«Παλεύουμε όχι μόνο για την ανανέωση της σύμβασής μας. Παλεύουμε για το αυτονόητο δικαίωμά μας για μόνιμη και σταθερή δουλειά.
Για να έχουμε ίση αντιμετώπιση και αμοιβή, για εργασία με πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα ενάντια σε μια λογική ανακύκλωσης της ανεργίας», δηλώνει η αρχιτέκτονας Βίκυ Χάκου σχετικά με τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων του ειδικού προγράμματος του ΟΑΕΔ για 5.500 ανέργους πτυχιούχους.

Συνέντευξη στο ΠΡΙΝ και στο **Χρίστο Κρανάκη**

Το τελευταίο διάστημα βρίσκεστε στους δρόμους. Ποια είναι τα αιτήματά σας και ποια τα βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζετε στον αγώνα σας;

Καταρχάς, αντιμετωπίσαμε προβλήματα στον τρόπο οργάνωσης του αγώνα μας, καθώς είμαστε σε ένα πρόγραμμα που απασχολεί εργαζόμενους/ες σε διάσπαρτα σημεία της χώρας. Επομένως δε ήταν αρκετά εύκολο να συντονίσουμε τις δράσεις μας από κοντά. Σε ένα δεύτερο επίπεδο που αφορούσε τις πρώτες συναντήσεις που με κόπο οργανώσαμε, συσπειρώθηκε ένα ετερόκλητο δυναμικό ανθρώπων με εμφανή τη δυσκολία να υπάρξει ενοποίηση κάτω από μια κοινή «ομπρέλα» αιτημάτων. Μέσα από τη συλλογική συζήτηση επικράτησε ο δρόμος του ανυποχώρητου αγώνα, χωρίς διάθεση συνδιαλλαγής. Πλέον, εδώ και ένα μήνα, προχωράμε σε δράσεις πρωτόγνωρες για τους εργαζομένους σε αυτά τα προγράμματα. Κατεβήκαμε δύο φορές σε κινητοποιήσεις, προχωρήσαμε σε στάσεις εργασίας, πραγματοποιήσαμε παραστάσεις διαμαρτυρίας στο υπουργείο Εργασίας. Προς το παρόν έχουμε καταφέρει να υπερβούμε τα όποια εμπόδια και σκοπεύουμε να συνεχίσουμε με τον ίδιο ρυθμό απέναντι σε μια κυβέρνηση που εμμονικά αρνείται να πάρει θέση για τα αιτήματά μας. Εμείς παλεύουμε όχι μόνο για την ανανέωση της σύμβασής μας. Παλεύουμε για το αυτονόητο δικαίωμά μας για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Για να έχουμε ίση αντιμετώπιση και αμοιβή, για εργασία με πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα ενάντια σε μια λογική ανακύκλωσης της ανεργίας. Παλεύουμε τελικά, για το δικαίωμά μας για μια ζωή με αξιοπρέπεια κι αυτό θέλουμε να γνωστοποιήσουμε στην κοινωνία.

Σύμφωνα με την κυβέρνηση, στη χώρα φτιάχνεται ένα ασφαλές εργασιακό περιβάλλον για τους νέους που θα αναχαιτίσει το brain drain. Συμφωνείς;

Κάτι τέτοιο όχι απλά δεν ισχύει αλλά απέχει έτη φωτός από την πραγματικότητα. Είναι πολύ σημαντικό ότι τώρα έχω δουλειά, είναι όμως πολύ πιο σημαντικό ότι σε τέσσερις μήνες δεν

θα έχω τίποτα και θα επιστρέψω σε ένα κυνηγητό εύρεσης εργασίας. Το να παίζεις με τους δείκτες ανεργίας και να προκρίνεις προγράμματα ορισμένου χρόνου, όπως είναι το πρόγραμμα στο οποίο απασχολούμαστε τώρα εμείς ή όπως ήταν στο παρελθόν τα πεντάμηνα και τα οκτάμηνα, δεν σημαίνει ότι αναχαιτίζεις το brain drain. Τουναντίον, σημαίνει ότι τελικά αυτό που ιεραρχείς είναι τα πλαστά νούμερα που θα σε ανεβάσουν μια θέση παραπάνω στις λίστες της Ευρώπης όσον αφορά την αντιμετώπιση της ανεργίας. Σημαίνει ότι δεν βάζεις μπροστά τις ανθρώπινες ανάγκες. Αυτό είναι ακόμα πιο ανήθικο, όταν επιλέγεις να το «ντύσεις» με μια αφήγηση που δήθεν ακουμπά την κοινωνία και τα ζητήματα της νεολαίας.

Πόσο μεγάλο κομμάτι «ωφελούμενων» και τι ηλικίας συμμετέχει στις κινητοποιήσεις σας;

Αυτή τη στιγμή τα παιδιά που έχουν τοποθετηθεί σε υπουργεία και δημόσιους φορείς μέσω του εν λόγω προγράμματος είναι ηλικίας 22-29 ετών. Ωστόσο, ο αριθμός των απασχολούμενων δεν ανέρχεται στους 5.500, όπως αναφέρεται στην πρόγραμμα, αλλά στην πραγματικότητα εκτιμάται ότι φτάνουν κοντά στους 3.600.

Θα συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις σας, και αν ναι, με ποιο τρόπο;

Ήδη έχουμε πάρει απόφαση από την τελευταία μας συνέλευση στις 27/11 για μια σειρά δράσεων οι οποίες συνεχίζονται. Αυτός ο κύκλος κινητοποιήσεων θα ολοκληρωθεί τη Δευτέρα. Συγκεκριμένα, θα πραγματοποιήσουμε παρέμβαση στο συνέδριο με θέμα «ReBrain Greece», στο οποίο θα γίνει «συζήτηση» σχετικά με το brain drain και θα παρίσταται ο ίδιος ο Βρούτσης. Στη συνέχεια, θα κάνουμε παρέμβαση για τρίτη φορά στο υπουργείο Εργασίας, ενώ θα πραγματοποιήσουμε συνέλευση αγώνα για να επεξεργαστούμε το πλάνο των επόμενων δράσεών και κινήσεών μας, καθώς βασικό προαπαιτούμενο είναι η «από τα κάτω» οργάνωση. Αυτή τη στιγμή εισπράττω ένα πείσμα και μια θέληση να παλέψουμε για τη δουλειά και τη ζωή μας με όσες δυνάμεις διαθέτουμε και για όσο χρειαστεί. Παρά το άγχος και την πίεση που υπάρχει για την τελική έκβαση, είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε δυναμικά.

Το σύγχρονο δόγμα ορίζει πως το «προνόμιο» της μόνιμης και σταθερής δουλειάς είναι ξεπερασμένο στις σύγχρονες συνθήκες νεανικής εργασίας. Τι πιστεύεις;

Εδώ δια στόματος πρωθυπουργού ακούσαμε προεκλογικά πως το δυτικό ωράριο 9-5, η παροχή σύνταξης από την ίδια δουλειά στην οποία ξεκίνησες και άλλα πολλά είναι

«ξεπερασμένα». Βασικά, συμφωνώ απόλυτα με τον Μητσοτάκη, ότι το ωράριο 9-5 είναι ξεπερασμένο. είναι διότι η τεχνολογική επανάσταση της εποχής μας, καθώς και οι αντικειμενικές δυνατότητες του σήμερα, είναι τέτοιες που θα επέτρεπαν σε όλες και όλους μας να δουλεύουμε πολύ λιγότερες ώρες και όχι για ψίχουλα. Διαφωνώ, προφανώς, με τη θέση ότι το «προνόμιο» της μόνιμης και σταθερής δουλειάς είναι ξεπερασμένο, καθώς δεν το «βλέπω» ως προνόμιο αλλά σαν αυτονόητο δικαίωμα του κάθε ανθρώπου. Ξεπερασμένο είναι οι άνθρωποι να αναγκάζονται να δουλεύουν δεκάωρα και δωδεκάωρα και να μην έχουν ζωή. Να βιώνουν μια συνθήκη διαρκούς ανασφάλειας μπροστά στην τρομοκρατία μιας πιθανής απόλυσης, να καταλήγουν να αποκτούν μέχρι και προβλήματα υγείας, εξαιτίας της πίεσης που νιώθουν.

Έχετε δημιουργήσει ήδη μια κίνηση εντός του εργατικού κινήματος. Πώς μπορεί αυτή να συνενώσει όλα τα κομμάτια της σκληρά εργαζόμενης νεολαίας και όχι μόνο;

Ο αγώνας του τελευταίου διαστήματος αποδεικνύει στην πράξη πόσο δυναμικά είναι τα πράγματα και πώς ένα υγιές και αυθόρμητο αντανακλαστικό μπορεί να αναβαθμιστεί σε μια συνολική μάχη για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Αυτό είναι ένα αίτημα που αγγίζει όλη τη νεολαία σήμερα, κι εδώ είναι που εντοπίζω το σημείο τομής με την υπόλοιπη κοινωνία. Ο αγώνας που δίνουμε εμείς είναι σίγουρα σημαντικός, όμως δεν πρέπει να αποκτήσει συντεχνιακά χαρακτηριστικά. Οφείλουμε να ενωθούμε με όλο το υπόλοιπο κομμάτι της νεολαίας που κατεβαίνει στον δρόμο και παλεύει να δώσει μια αγωνιστική απάντηση, κόντρα σε μια κανονικότητα που πάει να της επιβληθεί σε Παιδεία και Εργασία. Η «συνάντησή» μας με τη σκληρά εργαζόμενη νεολαία εντοπίζεται, τελικά, στο πεδίο του δρόμου και πρέπει να συνενωθεί με τους αγώνες όλων των ανθρώπων που έρχονται σήμερα αντιμέτωποι με το ζήτημα της ανεργίας και της επισφάλειας. Οι συμβασιούχοι άλλων προγραμμάτων, οι αναπληρωτές δάσκαλοι που εδώ κι ένα χρόνο βρίσκονται σε μια σειρά κινητοποιήσεων αλλά και το σύνολο των ανέργων και των υπόλοιπων επισφαλώς εργαζομένων αποτελούν κοινωνικά κομμάτια στα οποία απευθύνουμε κάλεσμα κοινού αγώνα.